

Listy Vrchličáku

školní časopis

Ročník XVIII, číslo 1, ZIMA 2021

www.vrchlist.webzdarma.cz

ŠKOLNÍ ČASOPIS „LISTY VRCHLIČÁKU“

Školní časopis Listy Vrchličáku již vychází na naší škole dlouhá léta, od roku 2007 jsem jej editovala po práci vychovatelky já. Malí žáci v družině mohli spolužákům vyprávět o svých zážitcích ze školních akcí, z mimoškolních aktivit nebo třeba popisovat výlety s rodinou. K práci malých redaktorů a diktování článků se tak dostávali třeba už prvňáčci. Starší žáci přispívali do časopisu svými slohovkami a úvahami, které vytvářeli v češtině s paní učitelkou Kaniovou.

Bohužel poslední rok vznikal časopis zejména přes emaily, telefony a mobily. Doba roušková nám přinesla distanční výuku a díky protikoronavirovým opatřením diktují osobně své zážitky pouze druháci v družině. O to více obdivuji, když mi větší redaktori pošlou sami své příspěvky. Zejména chválím Matyáše ze IV. třídy, který jezdí pravidelně s rodinou na hory a z každého výletu sám napíše pár řádků. Díky tak vzorné spolupráci s rodiči vychází zimní číslo časopisu i v této nelehké době.

Žáci si mohou přečíst „Listy Vrchličáku“ na webových stránkách naší školy www.zsvrchlickeho.cz.

Archív časopisů si můžete prohlédnout i na netu: : vrchlist.webzdarma.cz

Toto číslo časopisu vznikalo v době, kdy se všichni potýkáme s koronavirovým nebezpečím. V říjnu 2020 byly opět uzavřeny všechny školy kvůli pandemii koronaviru a v celé zemi byl opět vyhlášen nouzový stav.

V družině sice proběhly maličké akce, ale s rouškami a opatřeními. Malí redaktori tak zejména popisovali rodinné výlety. Věřím, že si časopis i přesto rádi počtete.

Lenka Mladěnková

Tento časopis napsali:

Kristýna Lorinczová
Adéla Kotrčová
Matyáš Tomeček
Adéla Skupníková
Zuzana Boháčová
Lukáš Piotrovský
Matyáš Bundil
Emily Palzerová
Zuzana Kotrčová
Valentýna Boldiová
Anička Pěčková
Viktor Polichronov
Aneta Lorinczová
Miriam Bundilová

KIKI
FOTBALISTKA
MATY
VÝTVARNICE
ZUZIK
LUKY
BUNDILÁTKO
EMILI
ZUZKA
VALČA
ANIČKA
MALÝ KIKIŠ
SOVA
PANDA

PROCHÁZKA BARTOVICEMI

Vánoce s rodinou jsem si užila i letos, ačkoliv nám koronavirová situace nedovolila cestovat a scházet se s přáteli. Pod stromečkem jsem měla největší radost ze šicího stroje. Na procházky s rodinou chodíme moc rádi. Nejvíce se mi líbila lednová procházka po Bartovicích. Autem jsme dojeli k Ještěrce a pak jsme pěšky prošli kolem rybníků kus Bartovic. Potkali jsme pouze pár pejskařů a viděli rybáře, jak chytali ryby na břehu rybníka.

Procházky s rodinou mám moc ráda.

VÝTVARNICE

PUSTEVNY

Maminka naplánovala, že podnikneme rodinný výlet na Pustevny. Už jsem tam byl několikrát, ale máme to tam moc rádi. Autem jsme dorazili na parkoviště a pak jeli lanovkou nahoru. Moc nefoukalo, bylo jasné nebe a hory byly pěkně vidět. Nahoře jsme nejprve bobovali, potom jsme navštívili Stezku Valašku. Nejvíce jsme obdivovali dřevěné sochy, mým favoritem se stal orel s roztaženými křídly. I na stezce bylo hodně sněhu, klouzalo to. Vylezli jsme až nahoru, nebál jsem se rozhlédnout se i ze skleněné plošiny, zvládli jsme se sestříčkou také tibetský chodníček. Dolů to hrozně klouzalo, tak jsme jeli po zadku. Zase jsme bobovali a pak lanovkou jeli dolů k autu. Výlet byl super, aspoň jsme si užili sněhového dovádění, i když doma ještě nebyl sníh.

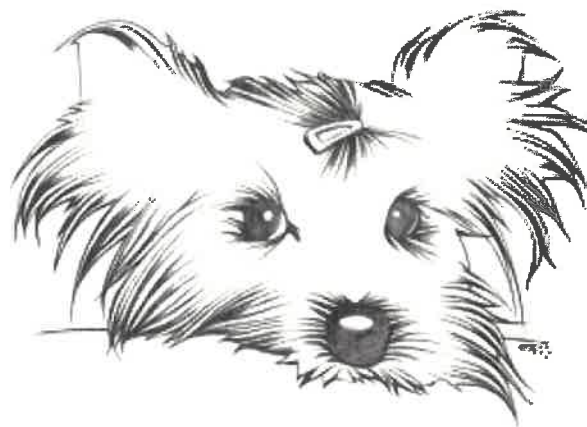
DRAK LUKY

NOVÝ PEJSEK

Maminka konečně s tatínkem dovolili, že budeme mít pejska.

Maminka zjistila, že do Bartovic se stěhuje paní, která prodává štěňata yorkšíra. Nejprve jsme si štěňátka prohlédli na internetu. Jeli jsme se podívat my dvě s maminkou a už napoprvé jsme si zamilovaly naši Nelinku.

Pak jsme ještě museli počkat dva dny a třetí den jsme se konečně dočkali. Maminka řídila a já jsem vzadu hlídala psí miminko.

Poměrně brzy se naučila nedělat loužičky po bytě, ale jen na svoji psí podložku. Musíme s ní často chodit ven. Procházky nás moc baví, nejraději chodíme do Kouparku. S Nelinkou je veliká legrace. Když všichni odejdeme do školy a do práce, pak po nás skáče a s radostí nás okusuje svými ostrými zoubky. Zjistili jsme na očkování, že už jí vypadly dva přední mléčné zuby, tak rychle nám roste. Už z ní bude velké štěně.

Nelinku mám moc ráda.

ZUZIK

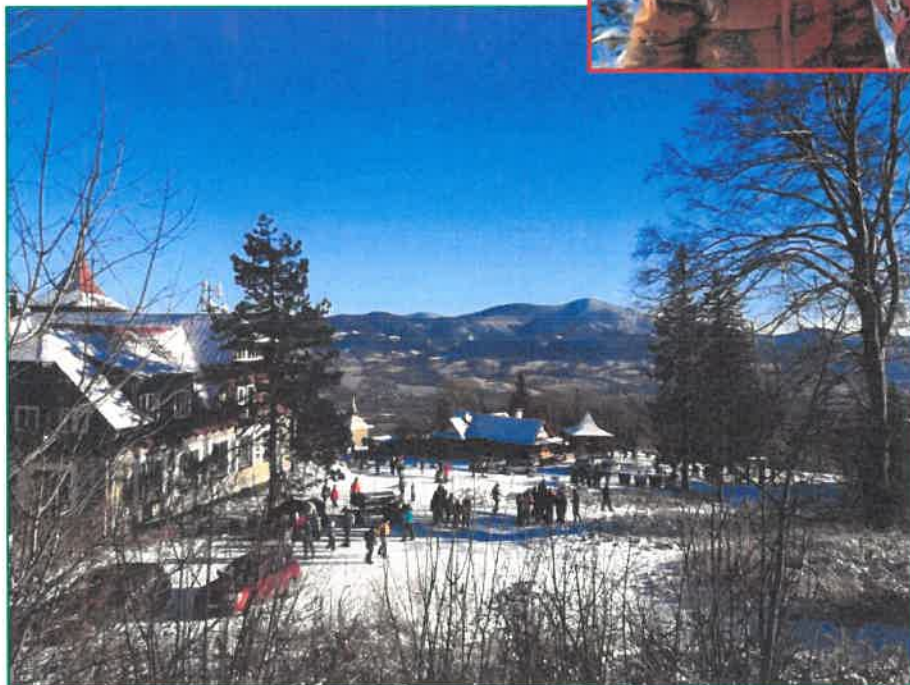
ONDŘEJNÍK

Strejda Robert naplánoval výlet na hory. Jeli jsme dvěma auty pod horu Ondřejník. Šlapali jsme po sněhu až nahoru. Byla trochu mlha cestou, ale nahore jsme se mohli rozhlédnout. Měli jsme s sebou boby a nahore jsme si mohli na nich zaježdit.

Bráškovci se moc nechtělo šlapat vždycky nahoru, tak jsem jezdila s tatínkem. Přes okýnko prodávali polévku, byla moc dobrá, ale bylo nám dost zima. Pak jsme jeli dolů na bobech asi polovinu cesty. Pak už nebyl sníh, tak jsme pokračovali pěšky. Výlet se nám moc líbil.

ZUZIK

Maškarní karneval

V pátek 27. 11. 2020 proběhl na naší škole maškarní karneval. Vzhledem k vládním protikovidovým nařízením, kdy se nesmějí setkávat děti z různých tříd, tak dětem z I.A, I.B a II.A připravily paní vychovatelky zábavné soutěže ve svých třídách.

Žáci vyráběli celý týden karnevalové masky z papírů.

Páteční odpoledne pak bylo plné zábavných soutěží. Hod míčkem, kroužkem, stavění kostek, lega, balanční kruh.

Krásné ceny pak paní ředitelka s paní zástupkyní předaly vítězným maskám. Akce proběhla z dotace města Ostravy číslo SMO 19/0918.

Dětem se veselé odpoledne moc líbilo.

Lenka Mladěnková,
vedoucí vychovatelka

HALDA EMA

Vánoce jsem si moc užila. Jsem legomaniak, tak jsem si přála, abych dostala nějaké auto z lega. Pod stromečkem mne čekaly tři autíčka, jedno z nich bude dokonce na ovládání, protože je k němu i motorek. Tatínek slíbil, že mi s ním pomůže. Tuto neděli jsme šli na procházku na haldu Emu s rodiči a s kamarády. Vyšli jsme z domu a přidělali Bleska na vodítko. Střídali jsme se v jeho vedení, nejvíce Blesk poslouchá maminku. Vyšli jsme až nahoru na Emu, procházelo se tam mnoho pejskařů. Viděli jsme zejména yorkšíry a jednoho boxera. Blesk nemá rád malé pejsky, tak na ně štěkal. Z Emy jsme neměli moc dobrý výhled na Ostravu, protože bylo zamračeno a trochu mlha. Cestou dolů jsem se s kamarády proběhla.

FOTBALISTKA

DOVÁDĚNÍ NA

SNĚHU S BLESKEM

Konečně napadl sníh. Máme velikou zahradu, je tam asi deset stromů. Na zahradě máme i svah, takže se tam dá bobovat. Máme se sestrou jen jedny boby, protože Adélčiny letos křuply. Máme každá svoje sáňky. Včera jsme na sněhu dováděli s naším velkým psem Bleskem. Honil nás a sestře kousal kapuci, protože ho koulovala. Potom si sedl na moje sáňky a nechtěl mne na ně pustit. S Bleskem na sněhu je to veliká legrace.

ZUZKA

PRAŠIVÁ

Na konci roku jsme si s mamkou, ségrou a kamarádem Tomášem a jeho pejskem jezevčíkem Neli udělali výlet na Prašivou. Byl sice vítr, ale slunečno. Cesta byla zledovatělá. Došli jsme k chatě, kde byla spousta turistů. Podívali jsme se na výhledy, občerstvili a šli zpět.

MATY

NA BUMBÁLKU

Na chatu Kmínek na Bumbálce jsme se vydali 6. února. Jeli jsme dvěma auty, v tom prvním jsem jel já a strejda se psem. A v tom druhém mamka, mamčina kamarádka, ségra a její kamarádka. Šli jsme pořád nahoru a dolů, když se dalo jet z kopce dolů, tak jsme nešli, ale jeli na bobech nebo na lopatách. Potom jsme se zastavili u kopce, ze kterého jsme jezdili a dávali si závody. Poté jsme pokračovali dál na chatu Bumbálku. Skoro celou zpáteční cestu jsme jeli na bobech a lopatách. Celkem jsme ušli 7 kilometrů. Všem se to moc líbilo.

VÝLET NA RADHOŠŤ

Jeli jsme opět dvěma auty.

Ušli jsme asi 10 kilometrů. Šli jsme po zelené turistické značce. Byla mlha, přšelo a nahoře i sněžilo. Po cestě jsme se koulovali a shazovali. Nahoře u chaty nám byla veliká zima. Po cestě dolů jsme bobovali. Po celou dobu bylo na horách hodně sněhu. Domů jsme dojeli zmrzlí a unavení. Všem se další výlet moc líbil. Na hory jezdíme moc rádi.

ONLINE TRÉNINK

Dnešní doba roušková není jednoduchá. Moc mne bavilo hrát floorbal. Bohužel nemáme tréninky, tak naše trenérky Nelča a Deňa naplánovaly online trénink. Připojily jsme se přes telefon a naše trenérky nám nejprve zadaly rozcvičku, dřepy apod. Pak jsme si vzaly hokejky a míček a trošku doma potrénovaly. Byla jsem upocená jak rajče. Hlavně že se můžeme hýbat alespoň doma. Už bychom mohly zase na tréninky chodit s kamarádkami.

EMILIE

HOUBAŘENÍ

Na podzim nás dědeček zavezl na houby. Maminka hledala borůvky, nasbírala plnou misku, ze které potom upekla výbornou buchtu. Teta, sestřenice a já jsme hledali houby. Našli jsme modrák, babku a potom ještě plný košík hříbků. V lese byl klid, ptáci zpívali, viděli jsme i srnečku. Teta z našich hříbků uvařila dobrou houbovou polévku. Na hříby chodím moc ráda.

VALČA

HOUBY V ZIMĚ

Věděli jste, že se chodí na houby i v zimě? Já donedávna jsem znal jen Jidášovo ucho, ale mamka mě naučila sbírat hlívu a penízovku. Penízovka je známá vánoční houba a připomíná zlaté penízky. Zajímavé je, že houby nehledáte na zemi, ale koukáte do korun stromů. Někdy jsou tak vysoko, že se máma směje, že se tam nutně musíme vrátit s žebříkem. Jednou se nám stalo, že jsme našli velký trs hlívy na velkém statném stromu. Když jsme šli na procházku po druhé, tak strom nikde. No to není možné, byla nešťastná mamka. Taťka zjistil, že bobři, kteří tam žijí, ten strom ohlodali a strom spadl ke břehu rybníka. No hurá! Teď snad bude hlíva růst na spadlém kmeni a táta se nemusí tahat s žebříkem.

MALÝ KIKIŠ

UMĚLECKÉ DÍLO

Tatínek je umělecký kovář, ale má všestranné výtvarné nadání. O víkendu před Mikulášem se rozhodl, že nás trochu vystraší. Vyrobil si hrůzostrašnou čertovskou masku. Potom na nás někdo potmě zaklepal na dveře balkónu. Maminka ho zahlédla jako první. Když jsem čerta uviděl, tak jsem se lekl, až jsem spadl na zem. I moje velká sestra byla velice vyděšená. Až večer jsme se všemu nasmáli a moc obdivovali tatínkovu masku. Podívejte se, jaká je hrozná.

BUNDIULÁTKO

SPOLEČNÝ VÝLET

V prosinci jsme se domluvili s rodiči mého kamaráda, že podnikneme společně výlet na hory. Těšili jsme se na zasněžené dohledání, ale moc sněhu nebylo. Šli jsme lesní procházku, trochu jsme se koulovali s maminkou. Kamarád Honzík kouloval moji mamku. Ta se chtěla pomstít a vyválet ho do sněhu. Jenže přes něj zakopla a spadla. Po zmrzlé cestičce jsme se klouzali a jezdili po zadku. Stavili jsme se do hospůdky a moc mi chutnala rybízová šťáva. Moji sněhovou kouli jsem tak dlouho uhlazoval, až z ní byla ledovka. Byla to velká legrace.

LUKY

ON LINE ŠKOLA

JAKO DOMÁCÍ ÚKOL JSME MĚLI VOLNÉ TÉMA.
JÁ JSEM SI VYBRALA TÉMA, JAK PROBÍHÁ ONLINE ŠKOLA U MNE
DOMA.

Ráno vstávám v 7 hodin, abych měla hodinu a půl na nachystání a připojení na Teams. To je aplikace, přes kterou se učíme. Na Teamsu se online učím většinou přes mobilní telefon a musím tak mít připojení k internetu. Ráno se připojuji v 8:15 hod. a v 8:30 hod nám začíná hodina českého jazyka. Ve všech hodinách se ale bohužel připojení seká a často nám taky vypínají wifi. Někdy mi zase zčerná obrazovka a napíše mi to: Vyhledávání sítě. Někdy mne připojení zlobí i pět minut a díky tomu nejsem připojena na celou hodinu a zároveň nevím, co se děje.

Po online výuce si dám na jednu až dvě hodiny pauzu, ať neseďím celý den u mobilu nebo počítače.

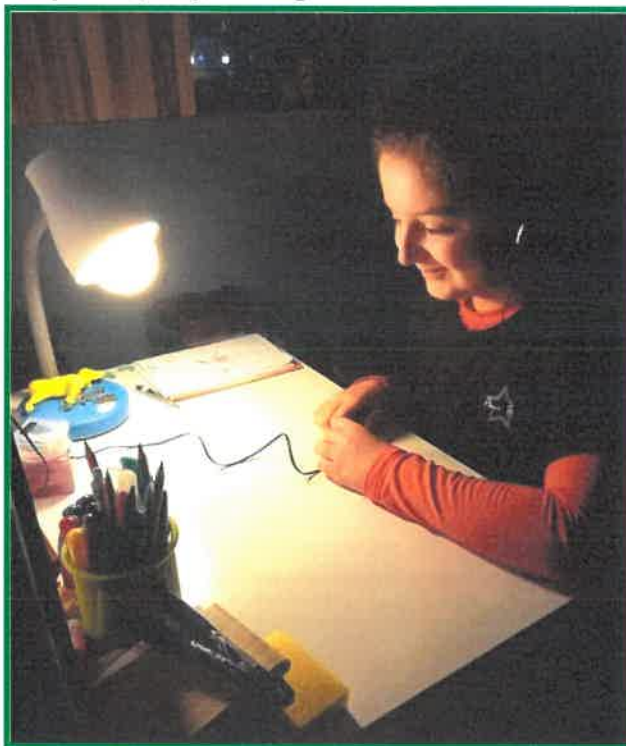
Po pauze si udělám úkoly a pak jdu uklízet nebo si hrát.

Ve čtvrtek jsem šla ven za naším pejskem, protože napadl sníh. Tak jsem ho po něm házela a on zase ten sníh chytal, což bylo legrační.

V online výuce se mi moc nedaří. Můj názor je ten, že je to lepší ve škole.

Už abychom zase mohli do tříd za kamarády.

KIKI

HURÁ ! SNÍH !

Ve školní družině hrajeme stolní hry nebo něco vyrábíme. Dnes jsme stříhali sněhovou vločku, na Vánoce jsme vyrobili spoustu dárečků a přáníček pro rodiče. Zpívat nemůžeme, tak jen hádáme písničky z pohádek, které nám pustí paní vychovatelka. Nejvíce ze všech stolních her nás baví Duchové, démoni a draci. Záleží v ní na taktice, ale i na štěstí.

Tento týden napadl sníh, tak jsme na hřišti stavěli sněhuláky a hráli jsme koulovanou. V boji proti UFO berušce jsem měla v koulované nejlepší trefu. Sněhulácci se nám moc podařili, družinka Vodníci vytvořila ježkovitého indiánského sněhuláčka.

PRVŇÁCI V KOU PARKU

Moc rádi chodíme do Kouparku. Už jsem tam byla s tatínkem, s babičkou a dokonce už se školkou. Máme ho prozkoumaný úplně celý, jsou tam perfektní atrakce. Ve školní družině naplánovala paní vychovatelka Darja Rozvadovská, že se tam také zajdeme podívat. Koupark byl zasněžený a my jsme dováděli na skluzavkách. Bylo to moc prima, hodně to klouzalo. Další den jsme zase stavěli sněhuláka před školou. Sníh je skvělý.

ANDULKA

DALŠÍ VÁNOCE, DALŠÍ ROK

Letošní Vánoce byly jiné, nejen z toho důvodu, že vše bylo zavřené nebo že jsme všude museli nosit roušky, ale z toho důvodu, že nás na Vánoce bylo více než obvykle. Byla jsem moc ráda, že s námi trávil tento Vánoční čas také babička. Hodně jsme váhali, jestli s námi bude moci být nebo ne, ale nakonec to vyšlo, za což jsem moc ráda. Jsme všichni moc rádi, když se sejdeme s další babičkou a dědou. Na Vánocích má každý něco rád: dárky, stromeček, světýlka nebo výzdobu. Já si užívám chvíle s rodinou, buď u stromečku, u prostřeného stolu nebo u nějaké stolní hry. Každý rok očekávám, že začne sněžit na Štědrý den, ale ne každý rok se to splní.

I přesto jsme se dočkali sněhu. Je další rok a nakonec začalo sněžit. Sice ne už na Štědrý den, jak jsem to chtěla, ale přec jen jsme se o svátcích sněhu dočkali. Už šestý den byl venku sníh. Tak tohle jsem ještě v Ostravě nezažila. Rozhodli jsme se s bráchou užít si sněhových radovánek. Už když první noc začalo sněžit, tak jsme vyběhli s bráchou ven na zahradu, chvíli jsme se koulovali a chvíli jen tak stáli a koukali na tu zimní krásu. Hned jak jsme měli po škole, tak jsme vždy šli ven. Sáňkovali, bobovali jsme až do setmění. Jednou jsme se taky domluvili s kamarádkami Anet a Kiki. Jeden den se nás dokonce sešlo i víc. Každý den, který jsem strávila se svými kamarády a bráchou ve sněhu, jsem si užila na plno. Jsem ráda, že letos sněžilo i u nás. Nový rok jsme slavili jako každoročně s našimi přáteli. Hráli jsme různé hry a bavili se. Na Nový rok jsme si připili až ráno.

Vánoční prázdniny jsem si moc užila. Jsem ráda, že napadl sníh i u nás v Radvanicích a my jsme nemuseli jezdit za někam na hory. Nový rok byl taky fajn, ale zažila jsem už i lepší. Doufám, že už brzy všechna koronavirová omezení skončí a my se vrátíme do školy a ke kroužkům a kamarádům.

PANDA

sněhem až

SNÍH V JESENÍKÁCH

Když napadlo hodně sněhu, tak rodiče napadlo, že bychom mohli jet na naši chatu v Jeseníkách. V sobotu jsem se vzbudila a musela jsem rychle sbalit všechny zimní věci. V 11 hodin jsme vyjžděli z Ostravy. Když jsme přijžděli do Zlatých Hor, tak tam nebylo o moc sněhu víc než v Ostravě, ale nám to nevadilo. Vybalili jsme si, převlékli jsme se do pořádně teplého oblečení, popadli jsme lopaty a jeli jsme na sjezdovku. Sjezdovka pro lyžaře byla zavřená, ale vedle ní byl velký kopec, ze kterého jsme sjížděli. Z kopce si sjeli dokonce i taťka s mamkou. A potom jsme jeli nakoupit nějaké potraviny. Když jsme přijeli zpátky na chatu a bylo ještě světlo, tak jsme se se sestrou rozhodly, že budeme ještě chvíli na zahradě.

Další den ráno jsme jeli zpátky domů.

Na chatě jsme měli největší radost ze sněhu.

SOVA

HORY S RODINOU

V neděli 17. ledna jsme podnikli s rodinou výlet na Ondřejník.

Jeli jsme autem já, mamka, sestra a strejda, který si vzal s sebou pejska.

Počasí nebylo moc dobré, bylo asi 10 stupňů celsia.

U chaty jsme si dali čokoládu, moc mi chutnala, mamka a strejda si dali kávu.

Dohromady jsme ušli 7 kilometrů, cestou zpět jsme šli kolem lesního baru, zastavili jsme se tam, abychom se pokochali výhledy.

Na kopci jsme nasedli na boby a jeli jsme dolů k autu.

VŠEM SE TO LÍBILO.

Další sobotu 23. 1. jsme se zase vydali na hory.

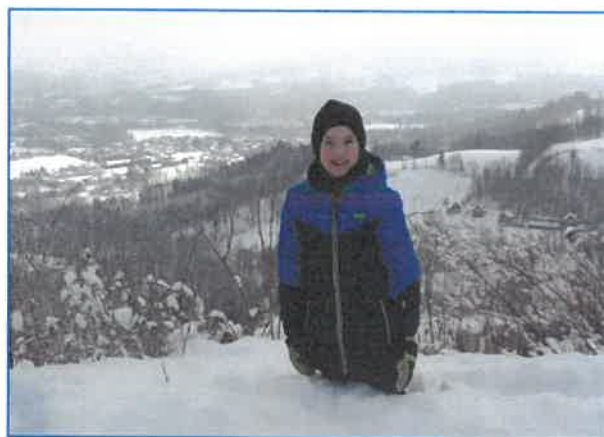
Naplánovali jsme si výlet na chatu Kotař na Morávce.

Jeli jsme dvěma auty. Já jsem jel se strejdou a pejskem.

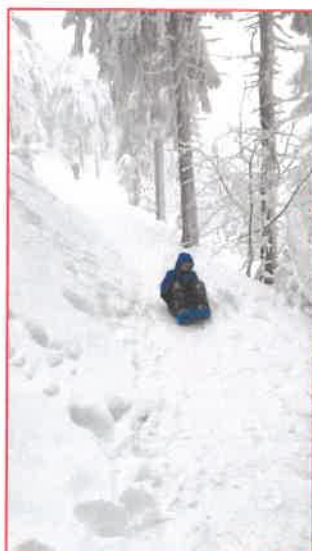
Mamka, sestra, teta a sestřina kamarádka jely druhým autem.

Ušli jsme dohromady šest kilometrů a počasí nám docela přálo.

Na hory jezdíme moc rádi.

MATY

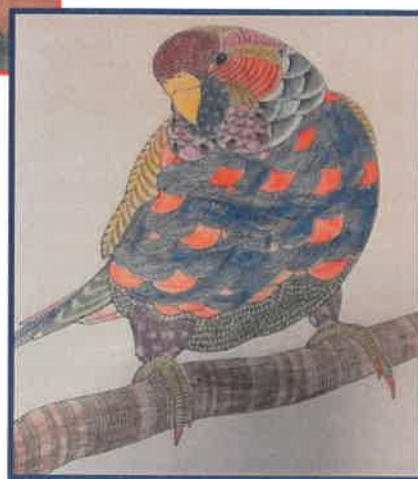

KNIHA PLNÁ ZVÍŘÁTEK

Jednou jsme s maminkou jeli do Ostravy a navštívili knihkupectví. Vybral jsem si tam nádhernou knihu omalováněk. Jsou tam zvířátka, mandaly a květiny. Moc mne baví si obrázky vybarvovat. Nejvíce se mi líbí labuť, podařila se mi dost pečlivě, ale dlouho trvalo, než jsem ji dokončil.

LUKY

KOUPARK

Maminka nás vyzvedla brzy z družiny a dojeli jsme rovnou do kouparku. Měli jsme na sobě oteplovačky a rukavice. Mamka nám vzala do auta lopatky, na kterých jsme jezdili z kopce. Na ledu a sněhu to rychle fičelo. Domů jsme došli docela promrzlí. Večer jsme si pochutnávali na haluškách se zelím.

LUKY

HALDA EMA S PŘÁTELI

V pátek se maminka v práci domluvila s přáteli, že podnikneme v neděli společný výlet na haldu Emu. Odpoledne jsme autem dojeli pod haldu a tam zaparkovali auto. Pak jsme chvíli čekali na naše přátele. Společně jsme šlapali na kopec. Běhali jsme společně s tatínkem. Cestou jsme se s maminičinymi známými okukovali a seznamovali. Nahoře byl docela výlet, i když místy byly mraky mlhy. Cestou dolů jsme se zabahnili v blátě. U nás jsme si my děti pěkně pohráli, hodně nás bavila hra s mikrofonem, u ní jsme se moc nasmáli.

ZUZIK

SÁŇKOVÁNÍ S KAMARÁDKAMI

Naši tatínkové se domluvili, že zajedeme na Skalku a vezmeme si boby a sáně. Vyrazili jsme ráno a autem jsme dojeli ke kopci. Docela byl vysoký, hodně jsme se našlapali, než jsme dorazili nahoru. Tam jsme začali bobovat, bylo dost sněhu, tak to jelo parádně. Nahoře jsme se vyfotili. Potom jsme se vydali dolů. Celou cestu jsme jeli na bobech, nedalo se moc brzdit, jak to rychle svištělo z kopce. Tak jsme si to několikrát zopakovali celé dopoledne. Ještě jsme si pohráli na prolézačkách a pak jsme už jeli domů na oběd. Po obědě jsme si hráli s kamarádkami doma.

ZUZIK

PROCHÁZKA S KAMARÁDEM

Tatínek od mého kamaráda Honzika naplánoval společný výlet. Strejda s Honzou a jeho dědou pro mne zajeli k nám domů. Už jsem byl připravený a teple oblečený. Jeli jsme docela dost dlouho. Zaparkovali jsme u lesa a šli podél vody. Byl to Weissshuhunův kanál - papírenský náhon u Hradce nad Moravicí pro papíru v Žimrovicích. Nebyla zamrzlá řeka, protože byla hluboká voda. Na pěšině jsme míjeli dvě jeskyně, do nichž tekla voda. Nikoho jsme nepotkali. Nemohli jsme si zaběhat, protože cesta byla úzká. Cílem naší cesty byl vodopád. Byl moc pěkný. Pak jsme pokračovali lesem celou cestu obloukem zase až k našemu autu. Vycházka s kamarádem se mi moc líbila.

LUKY

Prvouka s řeřichou

Paní učitelka naplánovala, že se v prvouce naše třída II.A seznámí s tím, jak klíčí a rostou rostliny. V únoru jsme si vypěstovali vlastní řeřichu. Nejprve jsme se rozdělili do dvojic a dostali plastové kelímky a vatu. Namočili jsme ji a zaseli semínka. Celý týden jsme sledovali, jak rychle řeřicha roste. Šestý den jsme si připravili zdravou a chutnou svačinku. Většině dětí chleba s naší řeřichou moc chutnal.

ŽÁČII.A

PŘEDSTAVUJEME

ZŠ Ostrava-Radvanice, Vrchlického 5, odloučené pracoviště Havláskova

Dnes bychom vás rádi seznámili s další budovou naší ZŠ Vrchlického. Na odloučeném pracovišti na Havláskově ulici začala výuka již roku 1892. Přestože je to taková babička-školička, náš zřizovatel Městský úřad Radvanice a Bartovice věnuje rekonstrukcím, úpravám a vybavenosti tříd velikou péči. Budova na svůj věk opravdu nevypadá, má nový kabát zvenku i uvnitř. Jsou zde skvěle vybavené učebny žáků prvního stupně.

V září 2019 byla otevřena nová herna s herními prvky, ze kterých děti mohou stavět hrady a odpočinout si při hraní. Také v přízemí najdete jazykovo-počítačovou učebnu, kde je 17 počítačů pro žáky a dataprojektor s plátnem. Ty jsou také ve všech učebnách. Šatny také prodělaly nedávnou rekonstrukci a každý žák i pedagog tak má vlastní skříňku.

Ve druhém poschodí žáci mohou navštěvovat školní klub, kde se nachází také keramická dílna. Výrobky žáků ze ŠK reprezentují naši školu na festivalu T-film a dělají radost třeba jako dárky seniorům v naší obci.

Školní družina má své prostory naproti na velké budově, děti tak s vychovatelkami nejprve obědvají ve školní jídelně a pak si hrají a soutěží v krásně zařízených prostorách družin. Žáci v družině i klubu tráví čas po vyučování, seznamují se s výtvarnými technikami, vydlabávají dýně a hrají si. Odpoledne pak v příznivém počasí využívají školní hřiště nebo herní prvky v Dalimilově parku.

V družině již léta funguje dramatický kroužek, kde děti nacvičují písně, tance i dramatizace pohádek. Na radvanických slavnostech i městských přehlídkách tak malí herci reprezentují naši školu.

Již od druhé třídy pracují malí redaktoři školního časopisu „Listy Vrchličáku“. Děti tam vyprávějí své zážitky ze školních i mimoškolních aktivit. Časopis najdete na webových stránkách školy nebo v archívu listvrch.webzdarma.cz.

V prostorách školního klubu se již léta věnuje paní vychovatelka rodičům a prarodičům našich dětí ve čtvrteční Tvořivé dílně.

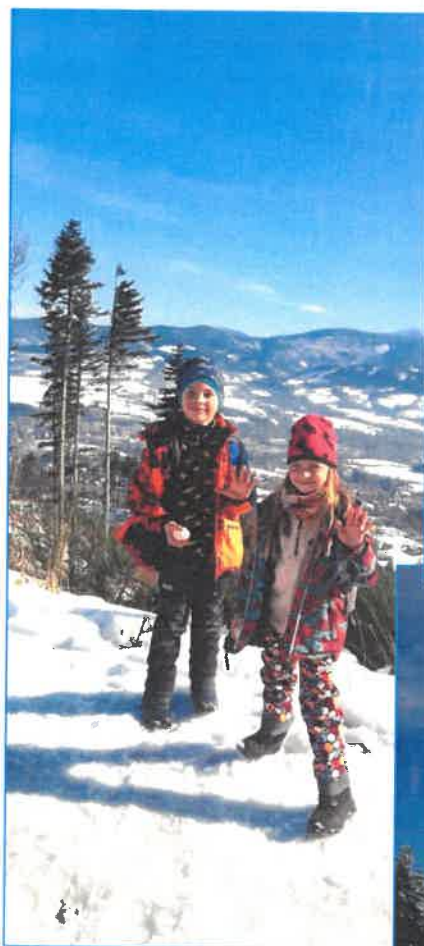
Ve škole dále děti mohou navštěvovat sportovní kroužky nebo keramiku. Každoročně děti odjíždějí na čtrnáct dní do školy v přírodě, zpravidla do Beskyd.

Bohužel v nouzovém stavu byly tyto aktivity omezeny. V této době distanční výuky navštěvují každodenně školu jen žáci I. a II. tříd. Také provoz družin a stravování v jídelně byl pro ně distančně upraven. Pedagogové jsou vybavení počítači a on line výuka dalších ročníků probíhá plynule v programu Teams.

Výlet na Kozubovou

O jarních prázdninách se rodiče mých spolužáků domluvili, že zajedeme do Beskyd. Ráno jsme se sestrou nastoupili do auta k tatínkovi a zajeli pro mého kamaráda Matyho. Cestou jsme si povídali v autě. Dojeli jsme pod hory, každý si vytáhl svoje boby. Šlapali jsme do kopce, nahore jsme se nasvačili. U okýnka jsme si dali dobrou hrachovou polévku. Ta nás zahřála. Cestou dolů jsme jeli na bobech. Svištělo to hodně rychle. Potom jsme z bobů vytvořili vláček. Sněhového dovádění jsme si pěkně užili.

LUKY

Jarní prázdniny u babičky

V únoru maminka domluvila s babičkou, že o prázdninách budu trávit čtyři dny u babičky. Oba se sestrou jsme se moc těšili.

Hráli jsme si se svými hračkami, které jsme si přivezli s sebou.

Moje sestra mne dost zlobila.

Babička má velký oranžový domeček v Hati se zahrádkou.

Uvařila nám třeba kuřátko nebo vepřo-knedlo-zelo. Zajeli jsme autem i na hory, šli jsme procházku po cestě, kde ještě zůstalo dost sněhu.

Zašli jsme s babičkou i pěšky do Šilheřovic do cukrárny.

Mají tam skvělé zákusky, pokaždé ochutnám nějaký nový a všechny jsou výborné. Mamince jsme čokoládový zákusek dovezli až domů.

U babičky se nám moc líbí.

LUKY

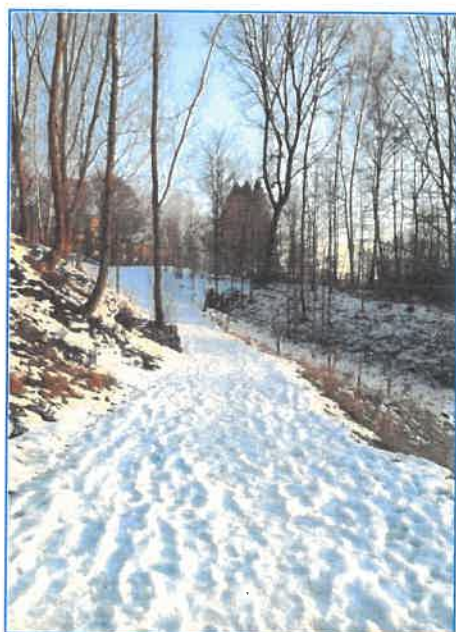

ZIMNÍ KRAJINA

Je zima. Pro některé z nás to znamená být někde doma v teple u kamen a nevystřít do té zimy ani nos. A přitom nám uniká tolik krásného. Vyšla jsem ven z domu, všude kolem mne je bílo, jen tu a tam zpod sněhové peřiny vykukují větvičky jinak zcela zabalených stromů. Je to až neuvěřitelné, v jak krásné symetrii se jeví celá tahle nádherná podívaná. Všude jsou nasněžené velké závěje sněhu, takže kouzelné smrčky vypadají jako by ani nebyly vysoké. Pomalu, ale nerada se vracím domů. Otvírám dveře a vcházím do pěkně vyhřáté chodbičky, kde se vysvěču a spěchám se ohřát do svého útulného a teplého pokojíčku. I když venku není nejtepleji, stojí za to alespoň na chvíli pozorovat všechnu tu bílou krásu.

Natálie Chrenková

Fotku zimní krajiny jsem vyfotila, když jsem byla venku na procházce. Nachází se kousek od našeho domu. Konečně nastalo krásné zimní období. Venku to vypadá jako v pohádce. Stromy jsou pokryty vrstvou sněhu, jako bílá paní v závoji. Příroda je pokryta sněhovou peřinou a z oblohy se snáší sněhové vločky, které tiše dopadají na zem. Při mrazivém večeru se země

leskne jako křišťálová koule a při chůzi se boty boří do měkoučkého sněhu, který krásně křupe. Šla jsem se tedy projít ven, abych nasála tu krásnou zimní atmosféru. I ta nejobyčejnější věc je najednou tak kouzelná. Právě cesta do kopce mne zaujala. Připadá mi nekonečná, pokryta peřinou a po obou stranách stromy do peřinky zahalené. Nemohu se vynadívat. Mráz mne přitom štípe do tváře a zároveň sluníčko krásně hřeje.

Aneta Lechowiczová

Líčení zimní krajiny

Jednoho lednového večera začalo sněžit. Do té doby byla zima smutná, déšť, bláto a ponuro. Když jsem se vzbudil, bylo venku asi patnáct centimetrů sněhu a celý svět vypadal čistě. Výhled z okna byl kouzelný, všechno lákalo k zimním radovánkám. Po vyučování jsem se teple oblékl a šel do bývalého sadu na Šporovnicích. Všechno bylo přikryté bílou pokrývkou. Někdo tu šel už přede mnou, ve sněhu se vinula prošlapaná cestička. Vyšel jsem po ní na nejvyšší bod a rozhlédl se. Byl to výhled jako z knížky od Josefa Lady. Černá Ostrava dostala nový kabát, kam jsem pohlédl, zářila bílá. Větve stromů byly pocukrované, les v dálce se tvářil překvapeně, protože takovou sněhovou nadílku dlouho neviděl. Když jsem popošel kousek dál, otevřel se pohled na část Radvanic. Střechy domů si oblékly bílé čepice. Přál jsem si, aby ta zimní krása trvala až do března.

Vydal jsem se pomalu směrem domů a poslouchal, jak mi sníh křupe pod nohama. Těšil jsem se domů na teplý čaj a v hlavě si promítal tu zimní pohádku.

Ondřej Skupník 7.A

NA KOLE

O jarních prázdninách připravil tatínek skvělé překvapení. Do auta naložil moje kolo BMX a zajeli jsme autem do Hošťálkovic. Tam mají hřiště pro cyklisty, kteří už umí jezdit terénní trasy. Učil mne, jak si s tím poradit. Jednou jsem spadl, ale nic se mi nestalo. Potom jsem si už troufal i na veliký kopec. Hrozně moc mne to bavilo. Už se na kole vůbec nebojím a docela mi to jde. V neděli jsem zase tatínka uprosil, abychom tam znovu jeli. Oba jsme si naše dobrodružství na kolech velice užili.

BUNDILÁTKO

Nocování u Matyho

My dva spolužáci jsme se už před jarními prázdninami domluvili, že se setkáme a pohrajeme si spolu.

Matyho rodiče pozvali Lukáše, že u nás pobude dva dny a přespí v mém pokojíčku na poschoďovce.

Byli jsme uchození a zmrzlí z výletu na Kozubovou, tak jsme se ohřáli ve vaně s vířivkou. Potom jsme si pustili na počítači film „Jurský svět 2“.

Maty usnul už v polovině filmu, ale Lukáš napjatě sledoval film do konce.

Kupodivu se nikomu nezdálo o dinosaurech. V myšlenkách jsme pořád bobovali na zasněžených horách.

Ráno jsme se oblékli a maminka nachystala snídani.

Pak jsme řádili na zahradě se psem a dováděli na ledu. Ještě jsme si zahráli na play- stationu a pak pospíchali na oběd. Mamka uvařila skvělé kuřátko s rýží.

Hráli jsme si i s auty a autodráhou.

Víkend s kamarádem byl super.

BUNDILÁTKO, LUKY

SNĚHULÁCI PŘED ŠKOLNÍ DRUŽINOU

V lednu jsme postavili na školním hřišti velké sněhuláky. Pak v únoru znovu napadl sníh. Domluvili jsme se, že jakmile napadne dost sněhu, postavíme si před školní družinou každý malého sněhuláčka. Z domu jsme si měli donést materiál na šálu a čepici. Třeba starou malou ponožku nebo šňůrku.

Plácali jsme ze zmrzlého sněhu, formovali jsme kuličky, ale štípaly nás mrazem ruce. Oči, knoflíky a nos jsme vyráběli z bambulek. Po pár dnech jsme si naše sněhuláčky vyfotili a hodnotili nejlepšího z nich. Všechny to moc bavilo, je úžasné, že konečně nemusíme za sněhem jezdit až na hory.

Rozloučení se školou

V roce 1967 jsem nastoupila do druhé třídy na naší škole. A od té doby byl celý můj život úzce spjat s touto staříčkou budovou. Škola mi za ta desetiletí spoutala srdce a stala se mým druhým domovem. I v době studií jsem zde pracovala jako instruktorka a po smrti mého otce jako vedoucí vodáckého oddílu, který ve své době Radvanice docela proslavil.

Při práci vychovatelky mi prošly životem celé zástupy dětí. Ráda jsem si s nimi hrála, vymýšlela pohádky či zpívala při kytáře.

Doufám, že jsem jim přispěla také svojí troškou k jejich vnímání světa. Třeba pochopit, že v kamarádském duchu bez hádek a svárů si lépe užijí nejen každou hru, ale také všechno, co jim budoucnost přinese. Obdivuji vytrvalost malých redaktorů, práce s nimi mne velice bavila.

Po tolika desetiletích odcházím do důchodu, jistě si budu užívat vnoučata, práci na zahrádce i moje malování. Ale vždy budu ráda vzpomínat na děti, hodné kolegyně a moji milovanou školičku.

Redaktorům přeji, aby vydrželi u vytváření našeho školního časopisu „Listy Vrchličáku“ a dále s nadšením vyprávěli spolužákům svá dobrodružství a zážitky.

A nad stránkami archívu časopisu můžeme zavzpomínat, co jsme společně prožili.

Někdy na shledanou.

Lenka (Laštuvková) Mladěnková

V hodinách jazyka českého dostali žáci za úkol popsat své dojmy ze zimní krajiny nebo mohli popsat budovu. Tak se podívejte, jak se jim to podařilo.
L.L.

Líčení krajiny

Jednoho krásného zimního dne se po dlouhé době ozvala paní zima a seslala na zem nádhernou bílou peřinku. Hromady z nebes padajících vloček přikryly vše, co jim stálo v cestě. Sluneční paprsky dopadající na zářivě bílý sníh vytváří odlesky jako z diamantů. Když vyjdu ven, mé kroky vykouzlí nezaměnitelné křupnutí v namrzlých závějích. Větve stromů a keřů jako by zpod peřin koukaly a statečně nesly tíhu tisíců vloček. Sníh krajinu přikryl a jakoby uspal, jen šumící potok mu odolal. Některá okna byla vykreslená zimními krajkami. Tento den jakoby z obrazu vypadl.

Simona Gavroňová

Centrum Ještěrka

Ještěrka je velká, pestrobarevná budova posetá okny v modrých rámech. Pestrobarevná, protože první areál je žlutý, druhá část je bílá, restaurace je natřená na červeno a vstup je postavený ze dřeva. Plochou střechu zdobí jasně modrý nápis "Ještěrka". Celá stavba vypadá, jako kdyby byla sestavená z kvádrů různých velikostí. Naproti komplexu leží asfaltové parkoviště, které v noci osvětlují vysoké lampy.

Natanael S. Kovalský

<https://radvanice.ostrava.cz/cs/o-radvanicich-a-bartovicich/zajimavosti/ozdravne-centrum-jesterka>

Princezna Květinka

Žili byli jedni královští manželé. Přáli si hrozně moc dítě, ale ne a ne se jim to podařit. A tak vyhlásili, že kdo pomůže, aby se princezna narodila, dají mu 100 dukátů. Sjelo se hrozně moc doktorů s elixíry a tabletkami, dokonce i báby kořenářky s čajičky. Takhle to trvalo 1 rok a už měli po krk pít elixíry, polykat tabletky a pít čajičky.

Rozhodli se zajet za ježibabou Květomůrou, ale byl tady jediný háček, nechtěla 100 dukátů, ale pozvánku na 10. narozeniny princezny. Královští manželé to slíbili, a protože pan král zapomínal, tak si to poznačil na papírek, že ježibabu Květomůru má pozvat na princezniny 10. narozeniny. Ježibaba Květomůra uvařila lektvar a kráľi poručila, aby ten lektvar královna vypila naráz, jako když on na spaní vypije panáka. Král poděkoval, hned nasedl do kočáru a jel rychle za královnou vše vyřídit, co říkala ježibaba Květomůra.

Jakmile král dojel na zámek, tak to vyřídil královně a ta si hned vzala lahvičku s lektvarem a vypila ho.

Za 3 měsíce se jim narodila krásná dceruška. Byla krásná a vymysleli si tedy jméno Květinka. Rostla a rostla, byla nejkrásnější princezna na světě. Král ví, že na něco zapomněl, ale na co, to už si nepamatuje.

Už se blížily 10. narozeniny krásné princezny. Princezna se těšila, že oslaví své 1. kulatiny. Tohle všechno pozorovala ježibaba Květomůra v křišťálové kouli a těšila se, že až na oslavu přijde, král si to připomene. Konečně ten den nadešel, přijížděli hosté, a na stole bylo hodně dobrot. Tančilo se, jedlo a pilo.

Najednou se otevřely dveře a do sálu vstoupila ježibaba. S úsměvem na tváři přišla k princezně, vzala jí za ruku, zakryla ji svým pláštěm, ďábelsky se zasmála a už byla pryč i s princeznou. Hned dal král příkaz strážím a vojákům, aby princeznu Květinku všude hledali. Rychle se rozjeli do různých směrů. Mezi tím princezně Květině dala lektvar, aby zapomněla na královské rodiče a aby si pamatovala, že ona je její matkou.

Vojáci se vrátili a řekli kráľi, že nikde princeznu Květinku nenašli. Král vyhlásil, že kdo princeznu Květinku najde, tak ho štědře odmění. Hodně princů přijelo, aby princeznu Květinku našli, dokonce i sám král začal s královnou hledat, ale po princezně Květině jakoby se země slehla.

Už to byl rok od zmizení princezny. Tak to pokračovalo celých 7 let. Na 18. narozeniny Květinka poprosila maminku Květomůru, aby jí pustila na chvílku ven z věže, ale Květomůra jí to zakázala. Princezna začala ještě více přemlouvat Květomůru, ale co dělat, protože čím víc jí přemlouvala, tím víc byla na princeznu nepřijemnější, až na ni křičela. Květomůra se pak princezně omluvila a začala ji strašit, že venku na ni čeká slon. Princezna nevěděla, co to je slon, tak se zeptala a maminka jí odpověděla, že to je zlé zvíře. Květinka se hodně bála a tak řekla, že si přeje krásné šaty s růžovým pláštěm.

Maminka řekla, že se to kupuje daleko, ale princezna řekla, že když jí nedovolí jít ven, tak aspoň ať jí ty šaty přinese. Maminka odpověděla, že půjde tedy pro šaty a vyrazila rovnou na cestu, aby to stihla.

Jakmile maminka Květomůra odešla, tak hodinu poté přišel do věže lupič, který kradl na zámku, ale princezna dala svoji nohu před něho a on zakopl. Byl v bezvědomí, tak ho princezna mezitím přivázala na židli a čekala, až se probudí. Jak se probudil, tak se ho vyptávala, jak se jmenuje a proč tady přišel, jestli je slon. On odpověděl, že se jmenuje

Michal Medvídek a je tady, protože ho pronásledovali vojáci. Tak šel do věže, protože si myslel, že je opuštěná a dodal, že není slon. Michal řekl, jestli ho může pustit. Princezna řekla, že ne, ale pustí ho, pokud jí dovede do královského města.

Michal to slíbil a vydali se na cestu. Za 30 minut byli už v královském městě, ale museli se schovávat, aby Michala neviděli strážní. Král viděl podobnou dívku jako princeznu Květinku, přiblížil se k ní a podíval se jí zblízka do tváře. Hned poznal, že to je jeho dcera. Vzal tu dívku ke královně, aby se na ní také podívala. Královna pošeptala králi, že ta dívenka opravdu vypadá jako jejich dcera. Zeptal se, jak se jmenuje a ta dívka odpověděla: „Květinka“. Král s královnou se na sebe podívali a hned věděli, že to je jejich dcerka, princezna Květinka.

Ale byl tady háček, co teď s Michalem Medvídkem? Přece na Květinku byl hodný, tak vyprosila milost pro Michala, že to pro ni bude narozeninový dárek.

Ježibaba Květomůra přišla konečně domů a zavolala na Květinku, že je doma, ale ani hlásek. Hned jí to přišlo podezřelé, prohledala celou věž, když jí nenašla, hned věděla, kde ji najde, že je na zámku. Princeznu Květinku hlídali strážní a vojáci, dokonce i král s Michalem Medvídkem. Nezamhouřili ani očko.

Bylo už ráno a princezna se probudila, myslela si, že to byl sen, ale nebyl. Jak přišla k snídani, tak tam viděla oba královské rodiče. Byla šťastná, že je doma. A tak král s královnou, jako překvapení, domluvili s Michalem, že budou zasnuby. Slíbili totiž, že kdo princeznu Květinku najde, tak ho štědře odmění.

Nadešel ten den, princezna se těšila, co to bude za překvapení a král řekl, že chystají zasnuby. Princezna se zeptala koho? Michal odpověděl, že naše. Princezna byla šťastím bez sebe, protože jak ho poprvé spatřila, tak se do něho okamžitě zamilovala.

Od zasnub uplynuly dva dny a už měli mít svatbu.

Šťastně se vzali a žili šťastně a spokojeně až do smrti.

A ježibaba? Ta svým hněvem a zlem v duši se proměnila v ropuchu.

A teď asi plave v zámeckém rybníku.

Nelly Šefránková

Proč lucerna svítí

Kdysi dávno žila víla jménem Jiskra. Jiskra byla víla neposlušná. Všude kde lítala, tak něco rozbila. A všude kde byl nějaký problém, tak tam Jiskra byla. Jednou si jí předvolal král všech víl a za trest, že dělala všem naschvály, tak jí poslal na službu. Na službu k trolům. Trolové se starali o to, aby v pohádkovém světě svítilo světlo.

Jakmile Jiskra přišla k trolům, tak jí zaúkolovali. Využili její schopnosti lítání a řekli jí, ať rozvítí všechny lampy ve městečku víl a trpaslíků.

Po nějaké době jí to přestalo bavit. A začala zase dělat lumpárny. Rozhazovala kupky sena trpaslíkům a míchala semínka vílám. Chvíli jí to procházelo, až si začali stěžovat občané městečka, že u nich nesvítily lampy.

Ihned si Jiskru zavolali, ať jim to okamžitě vysvětlí. Jiskra se snažila lhát. Aby si ověřili, že vážně nelže, zavolali praotce všech trolů. Ten tam přišel, Jiskra se mu posadila na ruku, tak zjistili, že lže.

Za trest jí posadili do lampičky, která se jmenuje lucerna. A od té doby, když se svíčka uvnitř zapálí, tak Jiskra foukne a svíčka svítí. A svítí až do té doby, dokud Jiskra nejde spát.

Nela Jopková

Pohádka o princí Richardovi a trpaslících

Za desatero horami a desatero řekami bylo malé království Železné zbroje. Jak už to tak v pohádkách bývá, vládl tam král Josef Arnošt II. Měl také syna prince Richarda. Jednoho dne se princ Richard procházel po zámecké zahradě, když tu náhle uslyšel z lesa zvláštní hukot. Jakožto velmi statečný a nebojácný chlapec se tam ihned vydal podívat. A najednou kde se vzal, tu se vzal, na pařezu

před ním stál trpaslík. Ten se mu představil jako trpaslík Lojzík a začal mu vyprávět svůj příběh. Prý žil v trpasličí vesnici zvané Kloboučkov, kde bydlel i moudrý trpasličí stařec Alfréd, který byl považován za jejich vůdce.

I jednoho rána Lojzík šel Alfréda navštívit, když tu náhle zjistil, že Alfréd je pryč. Ptal se po celé vesnici, ale nikdo ho ráno ještě neviděl. Rozhodl se po něm tedy pátrat. Našel stopy bot, ale byly jasně větší než trpasličí. Podle velikosti usuzoval, že stopy jsou lidské. A tak se vydal na výpravu, aby našel vůdce Alfréda.

V polovině cesty si na chvíli odpočinul a poté vyskočil na pařez, aby se rozhlédl. Když chtěl však z pařezu seskočit, zjistil, že se přilepil na pryskyřici a nemůže dále. Princ Richard ho vysvobodil a ten se rozhodl, že mu pomůže v pátrání po Alfrédovi. Před cestou se ještě zastavil v zámecké kuchyni a vzal tam dva koláče na cestu - pro sebe i pro Lojzika.

Sotva vyrazili na cestu, už se setkali s překážkou. Do cesty se jim připletla spadlá borovice. Ale nebylo nic, s čím by si neporadili. Lojzík borovici lehce přeskočil a také Richard díky své skvělé fyzické kondici zdolal tuto překážku raz dva.

Na cestě byli už přes dvě hodiny, a tak se pomalu začalo stmívat. Rozhodli se tedy utábořit. Lojzík svou trpasličí magickou silou vykouzli stan a ohniště. Najedli se, vyspali a zase vyrazili na cestu. Šli 3 dny, až dorazili do sousedního království krále Huga.

Král Hugo už měl svůj věk, a tak často zapomínal. Richard a Lojzík chtěli krále navštívit, ale nepustili je tam. Po dlouhém několikadenním čekání je konečně král přijal.

Vyprávěli mu vše, co jim se stalo, ale král to hned zapomněl. Nechal proto zavolat své rádce, aby mu příběh zapsali. Král ovšem nevěděl, že rádci jsou ve skutečnosti loupežníci, kteří se za rádce pouze vydávají. Lojzík ale svým trpasličím instinktem zjistil, že to nejsou praví rádci. Nechtěl dávat najevo, že něco tuší, a tak se pouze rozloučil a společně s princem odešli.

Lojzík princovi všechno vysvětlil, to že Alfréda unesli kvůli magické síle, i to, že falešní rádci každou noc chodí krást zlato z pokladnice.

Tak se s princem rozhodli, že na loupežníky ušijí boudu. V noci, když všichni spali, sestrojili mechanické zařízení, které fungovalo jako alarm. Po setmění lupiči skutečně přišli krást, stroj se rozezvonil a loupežníci byli chyceni při činu. Rádci a Alfréd byli osvobozeni a z Richarda a Lojzika se stali hrdinové. Za odměnu dostal Richard polovinu zlata z pokladnice. Lojzík nic nechtěl, protože

tou největší odměnou pro něj bylo, že se mu podařilo vysvobodit Alfréda. Richard se nastěhoval k trpaslíkům do vesnice jako hlídač. V trpasličí vesnici panoval klid, mír a pohoda po dobu dalších pěti let. Poté přišel zlý princ covid devatenáctý... ale o něm zase někdy příště.

Ondřej Vylegala

